

Pałac w Zarzeczcu został zbudowany w latach 1817 - 1819. Należał on do Ignacego Krasickiego i jego żony Magdaleny z Dzieduszyckich. Architektem, który zaprojektował pałac był sprowadzony z Warszawy Christian Piotr Aigner. Natomiast pracami sztukatorskimi zajmował się Fryderyk Bauman, w owym czasie uważany za wielkiego mistrza. Pałac jest piętrowy, murowany ma kształt prostokąta. Z jednej strony dobudowana jest oranżeria, a z drugiej rotunda. Wewnątrz pałacu znajdowało się kilka reprezentacyjnych pomieszczeń. Na pierwszym piętrze w rotundzie znajdowała się okrągła sala zakończona kopułą. Sala ta razem z salą znajdującą się pod nią, która spełniała rolę sali balowej były najbardziej udekorowanymi pomieszczeniami w pałacu. Znajdowały się również salony oraz pokoje gościnne i recepcyjne, przez które można było wyjść na taras, albo udać się do parku. W latach świetności Zarzeczce obok Przeworska i Łańcuta było jednym z głównych ośrodków życia towarzyskiego i kulturalnego w całym regionie. Na balach wydawanych przez Magdalenę Dzieduszycką bawiła się szlachta i arystokracja z całej Galicji. Do 1944 roku pałac pozostawał w rękach rodziny Dzieduszyckich, w listopadzie tegoż roku zostali oni wyrzuceni przez władze komunistyczne, pozwalając zabrać im część rzeczy osobistych. Przed całkowitą dewastacją pałac został uchroniony dzięki mieszkańcom Zarzeczca. W drugiej połowie lat 80. Wójt Gminy Zarzeczce Wiesław Kubicki wraz z wojewódzkim konserwatorem zabytków oraz przy finansowym wsparciu przez ministra kultury odrestaurował zamek. W 1999 roku rodzina Dzieduszyckich zrezygnowała z dochodzenia praw własnościowych do pałacu w Zarzeczcu. Obecnie w pałacu znajduje się Muzeum Dzieduszyckich, a także Ośrodek Spotkań Międzynarodowych i Krajowych.

Tekst przygotowany w oparciu o materiały:

T. Budziński, "Zamki i Pałace Polski Południowo - Wschodniej", wyd. Libri Ressoivienses, Rzeszów 1998.

www.zarzeczce.itl.pl www.rp.pl